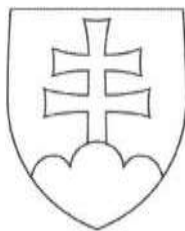

PO - Ú! SO ä

Sp. zn.:14S/107/2015-37
IČS: 2015200465

Do&lo: 1 0. 03. 201/

Podacia číslo: //, /j jC-di.-span. '

Prilohy/! istý: Vybavila:

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v konaní pred sudcom JUDr. Ľubomírom Bundzelom v právnej veci žalobkyne: Oľga Grellová, Veterná 8508/45, 917 01 Trnava, IČO: 44 031 017, zastúpenej advokátom ...proti žalovanému: Slovenská obchodná inšpekcia. Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave, Prievozská 32. 827 99 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného číslo: SK/0076/99/2015 zo dňa 9.6.2015 takto

r o z h o d o l :

- I. Súd žalobu z a m i e t a .
- II. Žalovanému sa náhrada trov konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

1. Žalobou doručenou súdu dňa 25.06.2015 sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného číslo SK/0076/99/2015 zo dňa 9.6.2015 , ktorým bolo odvolanie žalobkyne zamietnuté a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu číslo: P/0374/02/2014 zo dňa 16.12.2014, ktorým bola podľa § 24 ods. 1 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení

neskorších predpisov žalobkyni uložená pokuta vo výške 850,- eur potvrdené. Táto pokuta jej bola uložená pre porušenie:

1/povinnosti informovať spotrebiteľa o cene predávaného výrobku a zreteľne označiť výrobok cenou alebo informáciu o cene vhodne sprístupniť v zmysle § 14 zák. č. 250/2007 Z.z.,

2/povinnosti zabezpečiť, aby predávajúci a jeho zamestnanci v prevádzkarni, ktorí prichádzajú do styku so spotrebiteľom mali označenie alebo odev, ktoré ich odliší od spotrebiteľa v zmysle § 15 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z.z.,

3/povinnosti vydať spotrebiteľovi doklad o kúpe výrobku alebo o poskytnutí služby v zmysle § 16 ods. 1 zák. č. 250/2007 Z.z.,

4/povinnosti riadne informovať spotrebiteľa o podmienkach a spôsobe reklamácie vrátane údajov o tom, kde možno reklamáciu uplatniť a o vykonávaní záručných opráv a umiestniť reklamačný poriadok na viditeľnom mieste dostupnom spotrebiteľovi v zmysle § 18 ods. 1 zák. č. 250/2007 Z.z., pričom tieto skutočnosti boli zistené pri kontrole vykonanej dňa 09.09.2014 pri prešetrovaní podnetu spotrebiteľa č. 641/2014 v prevádzkarni X-LAB foto & copy sop, Veterná 7310/40. nákupné centrum Tesco Galéria, Trnava, pričom ohľadne bodu 1/ bolo zistené, že jeden druh výrobku (alkalické batérie zn. Kodak ultra AAx4) nebol označený predajnou cenou; ohľadne bodu 2/ bolo zistené, že v čase kontroly účastník konania ako predávajúci nebol označený ani odevom odlišným od spotrebiteľa; ohľadne bodu 3/ bolo zistené, že na dva kontrolné nákupy (2-krát poskytnutá služba fotokopírovania na formát A4, á 0,08 eur/služba) neboli vydané doklady o kúpe výrobkov a o poskytnutí služby v žiadnej forme; a ohľadne bodu 4/ bolo zistené, že účastník konania spotrebiteľa riadne neinformoval o podmienkach a spôsobe reklamácie, vrátane údajov o tom, kde možno reklamáciu uplatniť, ďalej o vykonávaní záručných opráv; reklamačný poriadok nebol v kontrolovanej prevádzkarni umiestnený na viditeľnom mieste dostupnom spotrebiteľovi, ani nebol inšpektorom SOI počas kontroly predložený.

2. V žalobných dôvodoch namietala, že žalovaný ako správny orgán v bode 4/ výroku prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu nesprávne zistil skutkový stav a následne naň nesprávne aplikoval právnu normu. Poukázal na to, že znenie zákonného ustanovenia „reklamačný poriadok musí byť na viditeľnom mieste dostupnom spotrebiteľovi“, bolo doplnené až v rámci prejednávania zákona v národnej rade na základe pozmeňovacieho návrhu. V tejto súvislosti poukázal na to, že povinnosť zverejnenia reklamačného poriadku je nekonzistentná so zvyškom zákona, nakoľko nenadväzuje na žiadnu povinnosť dodávateľa reklamačný poriadok zriadiť v písomnej forme. Dokonca neuvádza ani čo má byť jeho obsahom, prípadne, čo to reklamačný poriadok je. Tvrdila, že takáto medzera v práve môže mať aj podobu neurčitosti právnej úpravy, pričom ústavný súd zastáva právny názor, podľa ktorého „ak právna norma obsiahnutá v ustanovení zákona nie je formulovaná jednoznačne a pre jej adresáta nie je dostatočne zrozumiteľná, pritom tento nedostatok nie je možné odstrániť ani výkladom podľa ČI. 152 ods. 4 ústavy, jej obsah nie je v súlade s obsahom princípu právneho štátu vyjadrením v čl. 1 Ústavy SR“ (PL US 17/02). Za tohto stavu mala za to, že výklad povinnosti § 18 ods. 1 in fine správnym orgánom - odvolacím orgánom nie je v súlade s výkladovým pravidlom čl. 152 ods. 4 ústavy a je preto výkladom rozširujúcim, a teda

porušujúcim právo účastníka konania. Ďalej namietala, že správny orgán v konaní príliš uprednostnil represívnu zložku trestu na úkor preventívnej. Poukázala na nepatrnú spoločenskú nebezpečnosť spáchaných priestupkov, pričom väčšina nedostatkov bola odstránená na mieste po poučení správnym orgánom. Ďalej poukázala na to, že suma na ktorú nebol vydaný daňový doklad - bloček je nižšia než samotné náklady na vytlačenie bločka, pričom samotné tlačenie dokumentov je činnosťou vedľajšou a doplnkovou. Mala za to, že výška pokuty je pre ňu do značnej miery likvidačná, pretože v danom prípade ide o malú prevádzku, ktorá zamestnáva len samotného podnikateľa a jedného zamestnanca, pričom je dlhodobo na hranici rentability. Okrem toho uviedla, že zo strany správneho orgánu došlo k viacerým procesným vadám, keď žalobkyňa nebola riadne informovaná a poučená o začatí správneho konania a o možnosti brániť svoje práva a záujmy formou vyjadrení, dokazovania a pod. V tejto súvislosti uviedla, že základným právom účastníka konania je také vedenie správneho konania zo strany správneho orgánu, ktoré rešpektuje a riadi sa zásadami správneho konania, ktoré sú okrem iného premietnuté do ustanovení § 18 správneho poriadku - právo byť upovedomený o začatí konania, § 21 správneho poriadku - právo byť prizvaný na ústne pojednávanie, § 23 správneho poriadku - právo na nazeranie do spisov, § 32 a § 33 správneho poriadku - právo na úplné a presné zistenie stavu veci a právo navrhovať dôkazy, pričom podľa názoru žalobkyne boli tieto jej práva ako účastníka správneho konania porušené.

3. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 13.08.2015 žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Poukázal na to, že porušenie povinnosti zo strany žalobkyne bolo správnym orgánom dostatočne preukázané, sankcia uložená žalobkyňi bola oprávnená a odôvodnená v súlade s ust. § 24 ods. 1 zák. č. 250/2007 Z.z. Žalobkyňa v rámci správneho konania nepredložila žiadne skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by zistený skutkový stav spochybňovali. Uviedol, že žalobkyňou uvádzané dôvody sú identické ako námietky uvádzané žalobkyňou v odvolacom správnom konaní, s ktorými sa žalovaný správny orgán riadne vysporiadal v rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. V tejto súvislosti vychádzal zo zistení v čase kontroly, ktoré neboli žalobkyňou žiadnym spôsobom spochybnené ani vyvrátené. Žalobkyňa v správnom konaní poukazovala len na nedostatočnú právnu úpravu, nesprávny výklad a nekonzistentnosť ustanovenia § 18 ods. 1 zák. č. 250/2007 Z.z. s jeho zvyškom, ako aj na neprimeranosť výšky uloženej pokuty. V tejto súvislosti poukázal na to, že zo samotnej dikcie zákona vyplýva, že reklamačný poriadok musí byť na viditeľnom mieste dostupnom spotrebiteľovi, čo vyžaduje obligatórnu písomnú formu reklamačného poriadku. Potvrdil, že zákon exaktne neupravuje obsah reklamačného poriadku priamo v § 18 ods. 1 zák. č. 250/2007 Z.z., avšak zo samotného označenia „reklamačný poriadok“ vyplýva, že tento by mal upravovať reklamačný proces, jeho podstatné aspekty, a to od uplatnenia reklamácie až po jej vybavenie vrátane úpravy práv a povinností tak spotrebiteľa ako aj predávajúceho. Ďalej zdôraznil, že žalobkyňa nebola postihovaná za nesplnenie obsahových náležitostí reklamačného poriadku, ale z dôvodu, že na kontrolovanej prevádzke sa v čase kontroly nenachádzal reklamačný poriadok na viditeľnom mieste dostupnom spotrebiteľovi, čo znamená, že žalobkyňa bola sankciovaná za to, že spotrebiteľ zo strany žalobcu nebol informovaný o podmienkach a spôsobe reklamácie vrátane údajov o tom, kde možno reklamáciu uplatniť a o vykonávaní záručných opráv. Pokiaľ ide o výšku uloženej sankcie mal za to, že pokuta bola uložená žalobkyňi po zohľadnení všetkých zákonom stanovených hľadísk a je primeraná charakteru a rozsahu kontrolou zisteného protiprávneho stavu a bola aj náležitým spôsobom odôvodnená. Uviedol, že správny orgán

uložil pokutu vo výške 850,- eur, t.j. v zákonom stanovených medziach v zmysle § 24 ods. 1 zák. č. 250/2007 Z.z., čím dodržal aj zásadu primeranosti ako aj proporcionality, čo do povahy skutkov, ich závažnosti a ich dôsledkov. Poukázal na to, že finančný postih musí spĺňať požiadavku funkcie represívnej a preventívnej a mala by byť uložená v takej výške, aby sa sankciovaná osoba do budúca vyvarovala ďalšieho protiprávneho konania. Pri určení výšky pokuty správne orgány vychádzali z objektívnej zodpovednosti žalobkyne, neprihliadali na ňou namietané subjektívne skutočnosti, ktoré žalobkyňa označuje ako „poľahčujúce okolnosti“¹. V predmetnej veci zistený skutkový stav nevyhovoval predpísanému stavu, pričom odstránenie kontrolou zistených nedostatkov žalobkyňou na posúdenie daného prípadu nemá vplyv, pretože v súlade s § 7 ods. 3 zák. č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa v znení neskorších predpisov je kontrolovaná osoba povinná v určenej lehote odstrániť zistené nedostatky, ich príčiny alebo vykonať okamžité nevyhnutné opatrenia na ich odstránenie. Prijatie príslušných opatrení je povinnosťou žalobkyne, a teda nie je okolnosťou, ktorá by ju zbavovala zodpovednosti za zistené porušenie zákona. Rovnako subjektívna je námietka žalobkyne, ktorou poukazuje na pomer hodnoty zakúpenej služby k výške nákladov na vytlačenie dokladu o poskytnutí služby, pretože spotrebiteľ má právo na vydanie dokladu za zakúpený tovar, alebo službu za každých okolností, bez ohľadu na náklady predávajúceho, ako aj s poukazom na zásadný význam dokladu o kúpe alebo poskytnutí služby pre spotrebiteľa, ktorý je dôkazom existencie kúpnej zmluvy medzi predávajúcim a spotrebiteľom. Ide pritom o dokument, ktorý predávajúci vyžaduje pri uplatnení reklamácie a ktorý zároveň slúži ako dôkaz, že konkrétny reklamovaný tovar či služba bol zakúpený práve v prevádzke, v ktorej si spotrebiteľ reklamáciu uplatňuje. Pokiaľ ide o námietku vznesenú žalovanou v súvislosti s porušením jej procesných práv tak uviedol, že táto konkrétne neuvádza v čom bolo rozhodnutím žalovaného porušené jej subjektívne právo, žalobkyňa len všeobecne konštatovala, že boli porušené jej procesné práva a tiež, že správne orgány nepostupovali podľa zásad správneho konania, pričom bližšie nekonkretizovala v čom bola postupom a konaním žalovaného ukrátená na svojich právach.

4. Krajský súd vo veci rozhodol postupom podľa § 137 ods. 4 S.s.p. bez nariadenia pojednávania, pričom po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že žaloba zo strany žalobkyne nie je dôvodná.

5. Podľa § 14 zák. č. 250/2007 Z.z. predávajúci je povinný informovať spotrebiteľa o cene predávaného výrobku alebo poskytovanej služby a zreteľne označiť výrobok alebo službu cenou alebo informáciu o cene inak vhodne prístupnú. Ak je podmienkou na kúpu výrobku alebo poskytnutie služby kúpa iného výrobku, alebo poskytnutie inej služby, predávajúci je povinný informovať spotrebiteľa o cene tohto iného výrobku, alebo o cene tejto inej služby spolu s cenou za predávaný výrobok alebo poskytovanú službu.

6. Podľa § 15 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z.z. predávajúci a jeho zamestnanci v prevádzkarni, ktorí prichádzajú do styku so spotrebiteľom, musia mať označenie alebo odev, ktoré ich odlišia od spotrebiteľa, táto povinnosť sa nevzťahuje na predaj na trhovách miestach.

7. Podľa § 16 ods. 1 zák. č. 250/2007 Z.z. predávajúci je povinný vydať spotrebiteľovi doklad o kúpe výrobku alebo o poskytnutí služby, v ktorom je uvedené

a) obchodné meno a sídlo predávajúceho, prípadne miesto podnikania fyzickej osoby,

- b) adresa prevádzkarne,
- c) dátum predaja,
- d) názov a množstvo výrobku alebo druh služby,
- e) cena jednotlivého výrobku alebo služby a celková cena, ktorú spotrebiteľ zaplatil.

8. Podľa § 18 ods. I zák. č. 250/2007 Z.z. predávajúci je povinný spotrebiteľa riadne informovať o podmienkach a spôsobe informácie vrátane údajov o tom, kde možno reklamáciu uplatniť a o vykonávaní záručných opráv. Reklamačný poriadok musí byť na viditeľnom mieste dostupnom spotrebiteľovi.

9. Podľa § 24 ods. I zák. č. 250/2007 Z.z. za porušenie povinností ustanovených týmto zákonom alebo právne záväznými aktmi európskej únie v oblasti ochrany spotrebiteľa uloží orgán dozoru výrobcovi, predávajúcemu, dovozcovi, dodávateľovi, alebo osobe podľa § 9a alebo § 26 pokutu do 66.400,- eur; za opakované porušenie povinností počas 12 mesiacov uloží pokutu do 166.000,- eur.

10. V prvom rade je potrebné uviesť, že úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj procesnoprávnymi predpismi. V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že súd v správnom súdnictve preskúmava rozhodnutie a postup orgánu verejnej správy predovšetkým v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe. V danom prípade žalobkyňa v žalobných dôvodoch (tieto boli totožné s dôvodmi uvádzanými v odvolacom správnom konaní) namietala, že sa v správnom konaní predchádzajúcom vydaniu prvostupňového rozhodnutia nemala možnosť účinne brániť, nakoľko nebola riadne informovaná a poučená o začatí správneho konania a možnosti brániť svoje práva a záujmy formou vyjadrení, dokazovania a pod. Žalobkyňa ako kontrolovaný subjekt však nespochybňovala, že sa dopustila viacerých porušení ustanovení zák. č. 250/2007 Z.z., teda ani nenamietala rozpor v skutkových zisteniach. V súvislosti s námietkou žalobkyne týkajúcou sa reklamačného poriadku je potrebné uviesť, že zákon skutočne neupravuje obsah reklamačného poriadku, avšak už zo samotného označenia vyplýva, že tento by mal upravovať reklamačný proces, jeho podstatné aspekty, a to od uplatnenia reklamácie až po jej vybavenie, vrátane úpravy práv a povinností tak spotrebiteľa ako aj predávajúceho. V tejto súvislosti súd uvádza, že žalobkyni bolo vytýkané, že v čase kontroly sa tento reklamačný poriadok nenachádzal na viditeľnom mieste dostupnom spotrebiteľovi. K otázke primeranosti a účelnosti uloženej sankcie súd uvádza, že rozhodovanie správneho orgánu o výške sankcie, v prípade zistenia porušenia právnej povinnosti je vecou tzv. správnej úvahy orgánu verejnej správy tvoriacej jeho autonómny „právny priestor“, pričom v danom prípade preskúmané rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, uložená sankcia nie je v zjavnom nepomere s charakterom, rozsahom a spoločenskou nebezpečnosťou viacerých zistených porušení zákona o ochrane spotrebiteľa, čo žalobkyňa ani nespochybňovala. Takto uloženú sankciu súd považoval za primeranú vo vzťahu ku konkrétnym zisteniam, pričom táto bola uložená pri dolnej hranici zákonom stanovenej sadzby.

11. V súvislosti s ďalšou námietkou žalobkyne týkajúcou sa pomeru hodnoty zakúpenej služby k výške nákladov na vytlačenie dokladu o poskytnutí služby je potrebné uviesť, že spotrebiteľ má právo na vydanie dokladu za zakúpený tovar alebo službu za každých okolností, bez ohľadu na náklady predávajúceho, a to aj s poukazom na zásadný význam dokladu o kúpe alebo poskytnutí služby pre spotrebiteľa, keď takýto doklad je dôkazom existencie kúpnej zmluvy medzi predávajúcim a spotrebiteľom, ktorý predávajúci vyžaduje pri uplatnení reklamácie a ktorý zároveň slúži ako dôkaz, že konkrétny reklamovaný tovar, či služba bol zakúpený práve v prevádzke, v ktorej si spotrebiteľ reklamáciu uplatňuje. Pokiaľ ide o ďalšie vznesené námietky zo strany žalobkyne, tak táto neuviedla a ani nepreukázala žiadne skutočnosti, na základe ktorých by táto bola postupom a konaním správnych orgánov ukrátená na svojich právach. Z pripojeného administratívneho spisu súd zistil, že žalobkyni bolo umožnené realizovať všetky jej procesné práva tak, ako to predpokladá ustanovenie § 33 ods. 1 a 2 správneho poriadku, bola jej poskytnutá možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia ešte pred vydaním rozhodnutia, riadne bola upovedomená o začatí správneho konania oznámením zo dňa 24.11.2014, v ktorom bola poučená o práve vyjadriť sa k zisteným nedostatkom, k jeho podkladom ako aj k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť doplnenie dokazovania. Taktiež nemožno konštatovať, že by žalobkyni bolo upreté právo nazrieť do spisu, čo ani nevyplýva z obsahu pripojeného administratívneho spisu, keď nie je zrejmé z jeho obsahu, že by žalobkyňa o to správny orgán žiadala. Rovnako nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalobkyne na nariadenie ústneho pojednávania, pokiaľ sa ho žalobkyňa nedožadovala a okrem toho súd považuje k nariadeniu ústneho pojednávania uviesť, že správny orgán ho nariaďuje, s poukazom na ustanovenie § 21 ods. 1 správneho poriadku, len vtedy, ak to vyžaduje povaha veci. najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu alebo ak to ustanovuje osobitný zákon.

12. Krajský súd dospel v predmetnej veci k záveru, že tak žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán sa dostatočným spôsobom vysporiadal s námietkami žalobkyne, pri ukladaní pokuty za spáchané správne delikty postupoval v intenciách právnej úpravy týkajúcej sa správnej úvahy. Za tohto stavu súd žalobu žalobkyne ako nedôvodnú zamietol.

13. O trovách konania súd rozhodol tak, že v konaní úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy konania nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú je možné podať prostredníctvom Krajského súdu v Trnave na Najvyšší súd SR a to v lehote 30 dní od jeho doručenia.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP uviesť označenie napadnutého rozhodnutia; údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené; opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"); návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

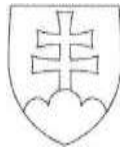
Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d); je žalovaným Centrum právnej pomoci.

V Trnave dňa 9. februára 2017

JUDr. Ľubomír Bundzel
Sudca

Za správnosť vyhotovenia: Monika Franková

Krajský súd Trnava

Doložka právoplatnosti

Rozsudok

Dátum vydania: 9.2.2017 Spisová značka:

14S/107/2015 IČS:2015200465

ECLI: ECLI:SK:KSTT:2017:2015200465.2

Dátum nadobudnutia právoplatnosti: 13.4.2017

Poznámka: čl. 37

Dátum vytvorenia doložky: 19.4.2017

Vytvoril: Henrieta Smažáková